

«Bookcover»

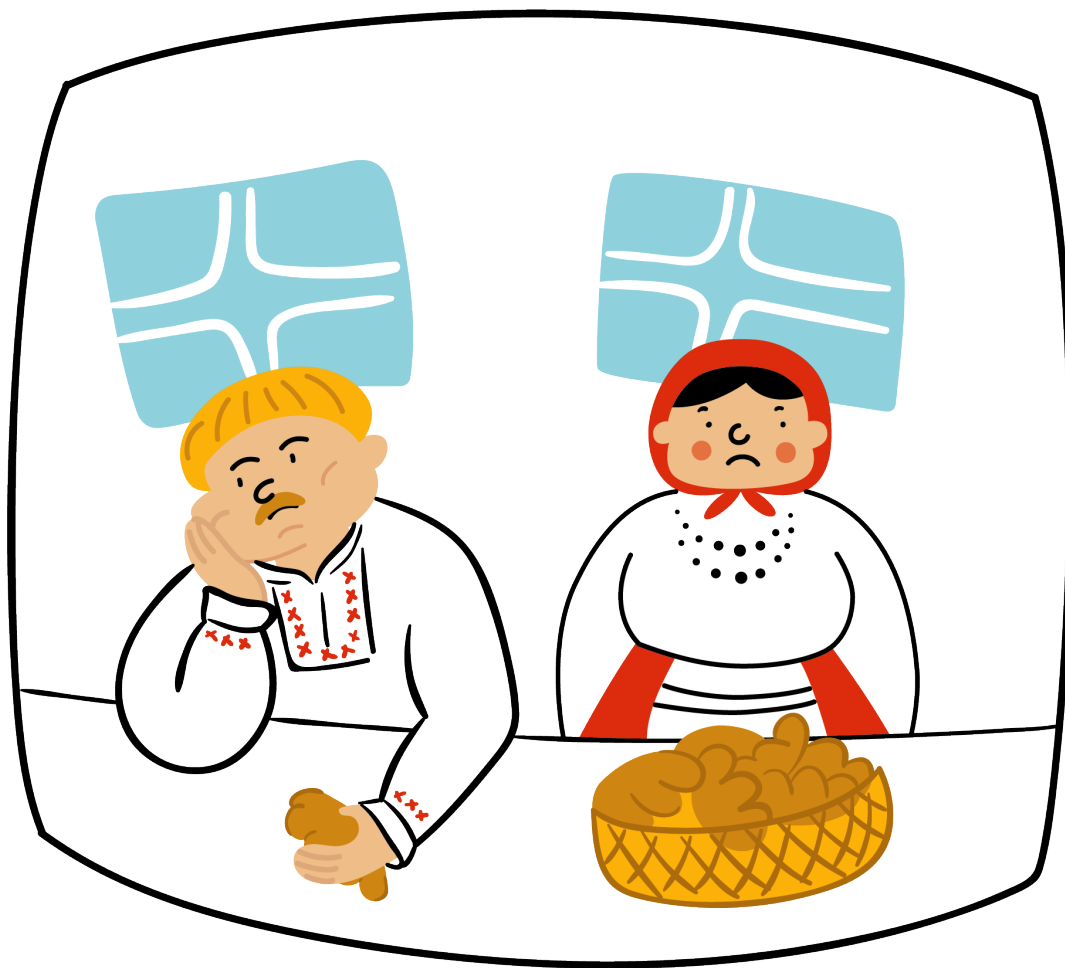
Ця книга належить :

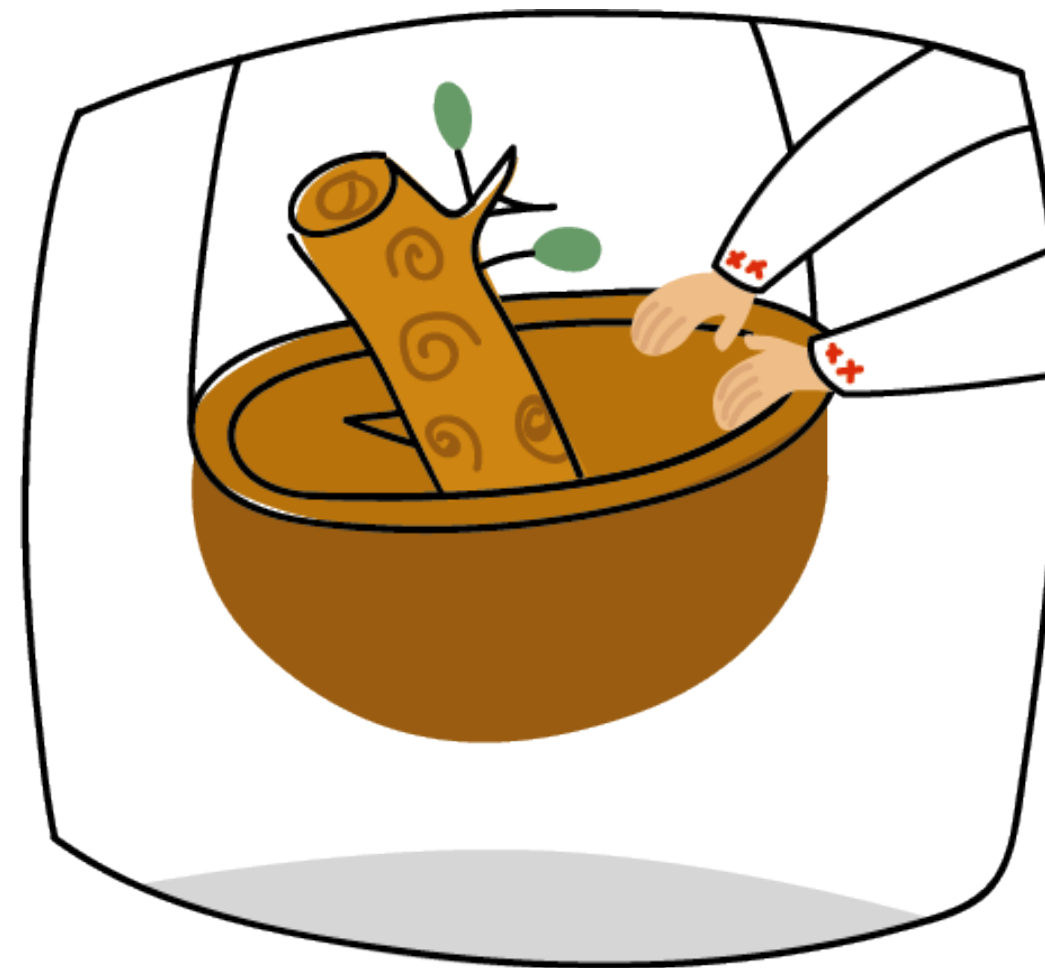
human family

monster family

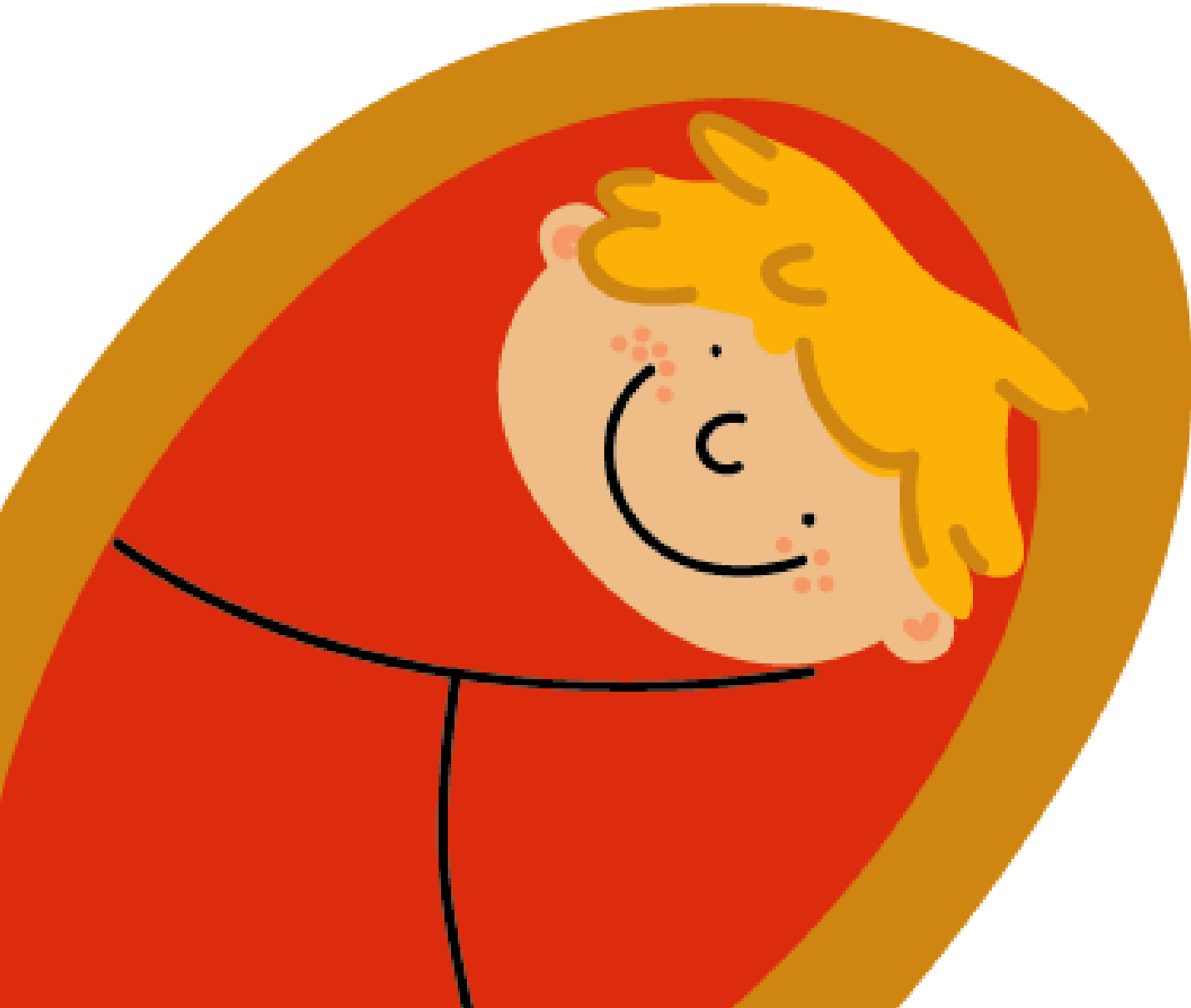

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда: — Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати; от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку... Положила баба ту деревинку в ко- лисочку, колише й пісню співає: Люлі-люлі, Телесику, Наварила кулешику, Буду тебе годувати.

Колихала-колихала, аж поки полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали того сина Телесиком.

Росте той синок й росте — і такий став гарний, що баба з дідом не навіщаються з нього. От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібнеє весельце, буду я рибку ловити та вас годувати! От дід зробив золотий човник і срібнеє весельце, спустили на річку, він і поїхав.

То оце він їздить по річці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть — і знову поїде. А мати йому їсти носить. Та й каже:
— Гляди ж, сину, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі!

От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе:

— Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити!

Телесик почув.

— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка снідати принесла.

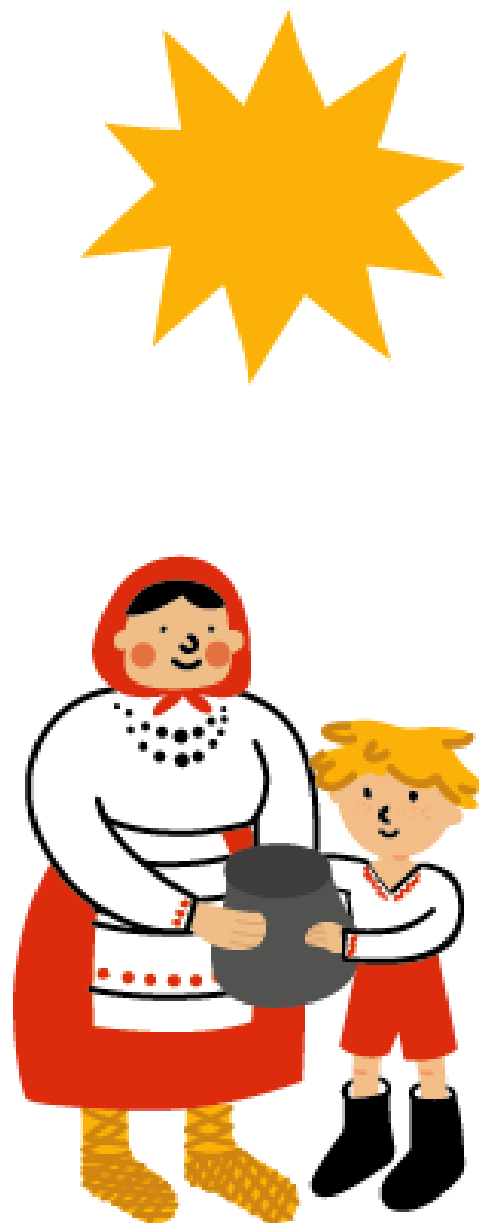
Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити.

А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, та прийшла до берега і давай гукати товстим голосом:

— Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити!

А він чує.

— То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Махнув весельцем — човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від бережка геть. От мати Телесикова наварила йому обідати, понесла до бережка та й кличе: —Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити! Він почув: — Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла. Приплив до бережка, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човник і поплив знову.

А змія приходить до берега та знов товстим голосом:

— Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам я тобі їсти й пити!

А він почув, що не материн голос, та махнув весельцем:

— Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі! Човник і поплив далі.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та пішла до коваля:

— Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голосок, як у Телесикової матері!

Коваль і скував.

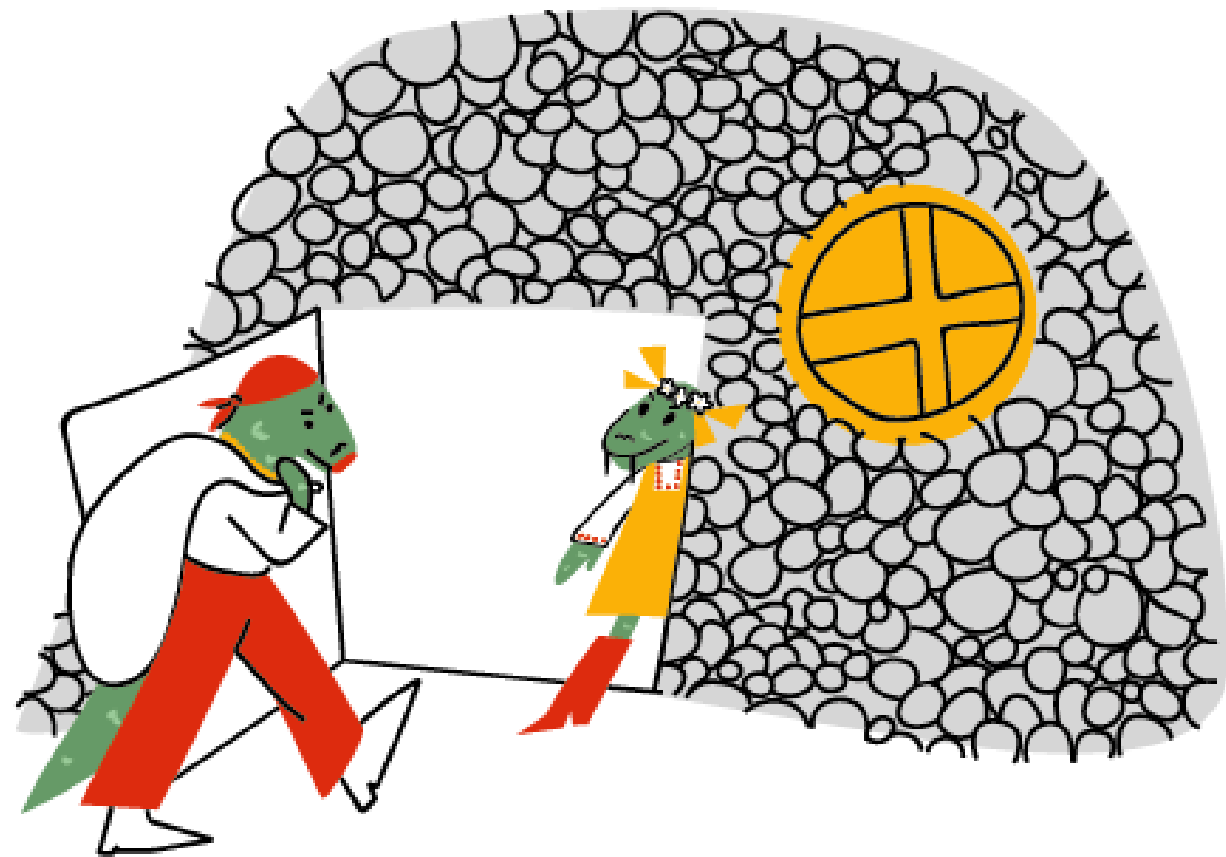

Та й приплив до бережка. А змія його
мерщій ухопила з човна та й понесла до
своєї хати.

Вона пішла до бережка й стала кликати:
—Телесику, Телесику! Приплинь, приплинь
до бережка! Дам я тобі їсти й пити! А він
думав, що то мати.
— Ближче, ближче, човнику, до бережка! То
ж мені матінка їсти принесла!

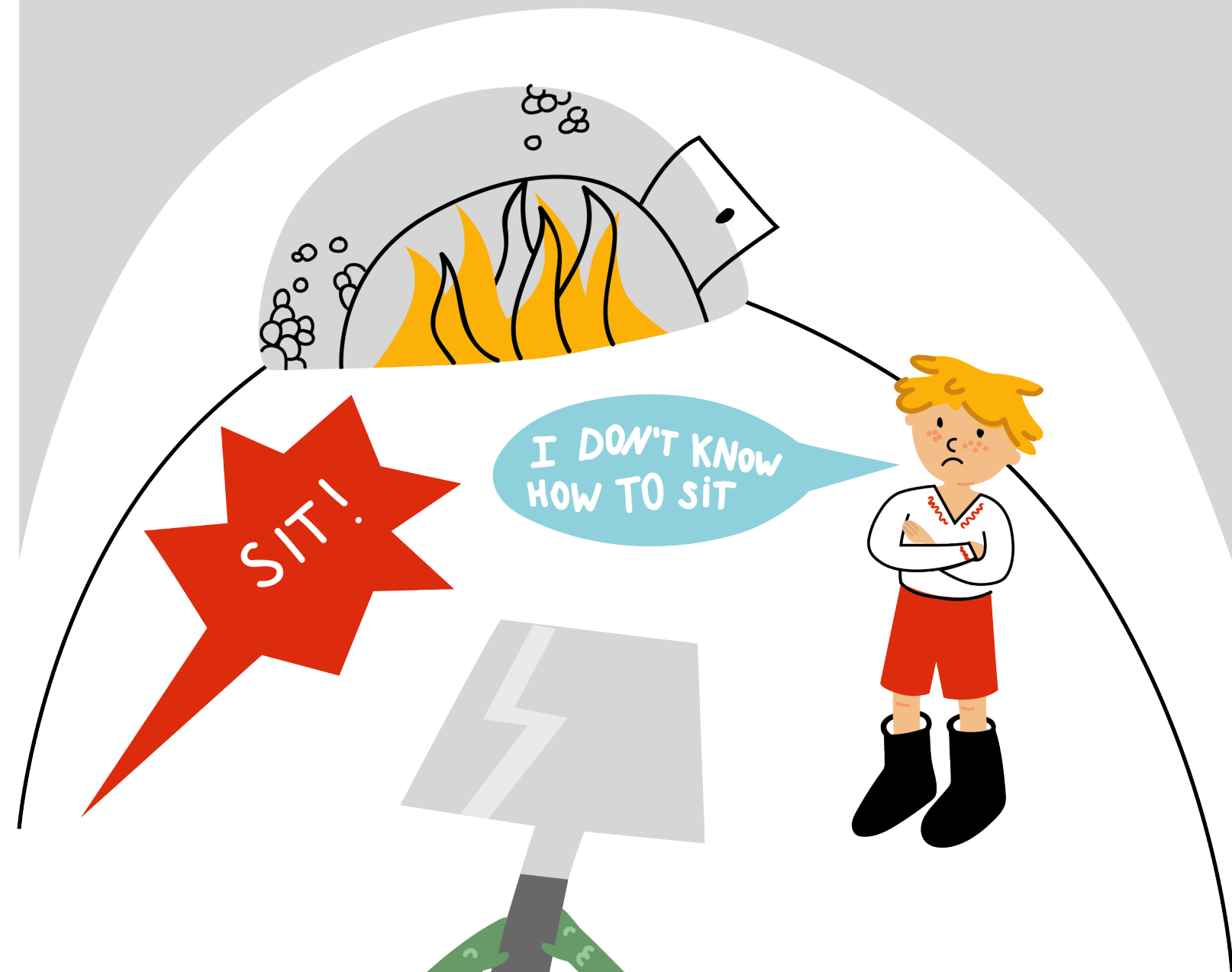

— Зміючко Оленко, відчини!
Оленка й відчинила, змія ввійшла в хату.

— Зміючко Оленко, натопи піч так, щоб аж каміння розпадалося, та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу, та будемо гуляти. Та й полетіла кликати гостей.

От Оленка натопила піч так, що аж каміння розпадається, а тоді й каже:

— Сідай, Телесику, на лопату! А він каже:

— Коли ж я не вмію,— як його сідати?

— Та вже сідай! — каже Оленка. Він і положив на лопату руку.

— Так? — каже.

— Та ні-бо: сідай зовсім!

Він положив голову:

— Отак, може?

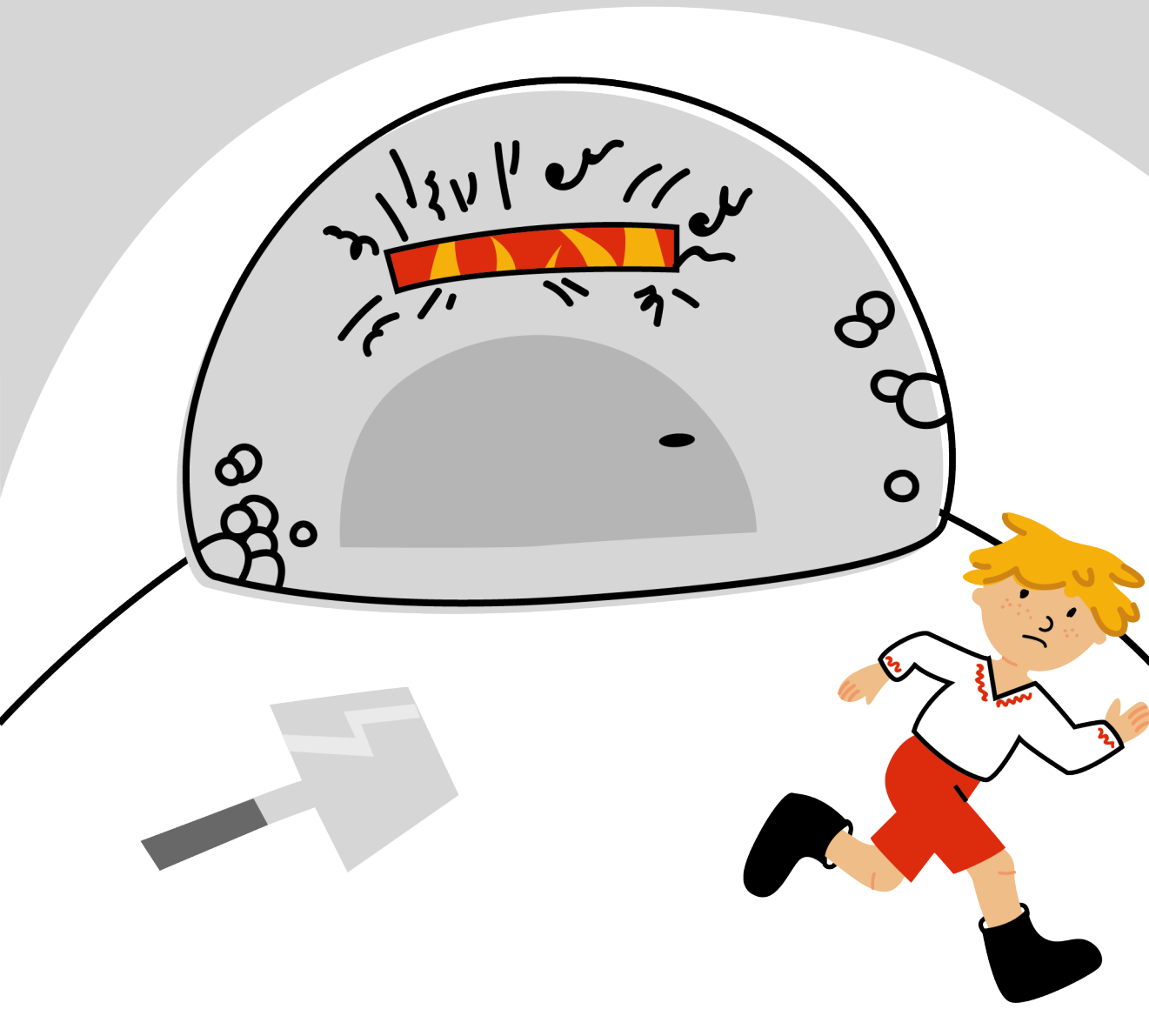
— Та ні-бо, ні! Сідай увесь!

— А як же? Хіба так? — та й поклав ногу.

— Та ні-бо,— каже Оленка,— ні, не так!

— Ну, так покажи ж,— каже Телесик,— бо я не знаю як.

Вона й стала показувати, та тільки сіла, а він за лопату та й укинув її в піч, і заслінкою піч затулив, а сам замкнув хату, зліз на превисоченного явора та й сидить.

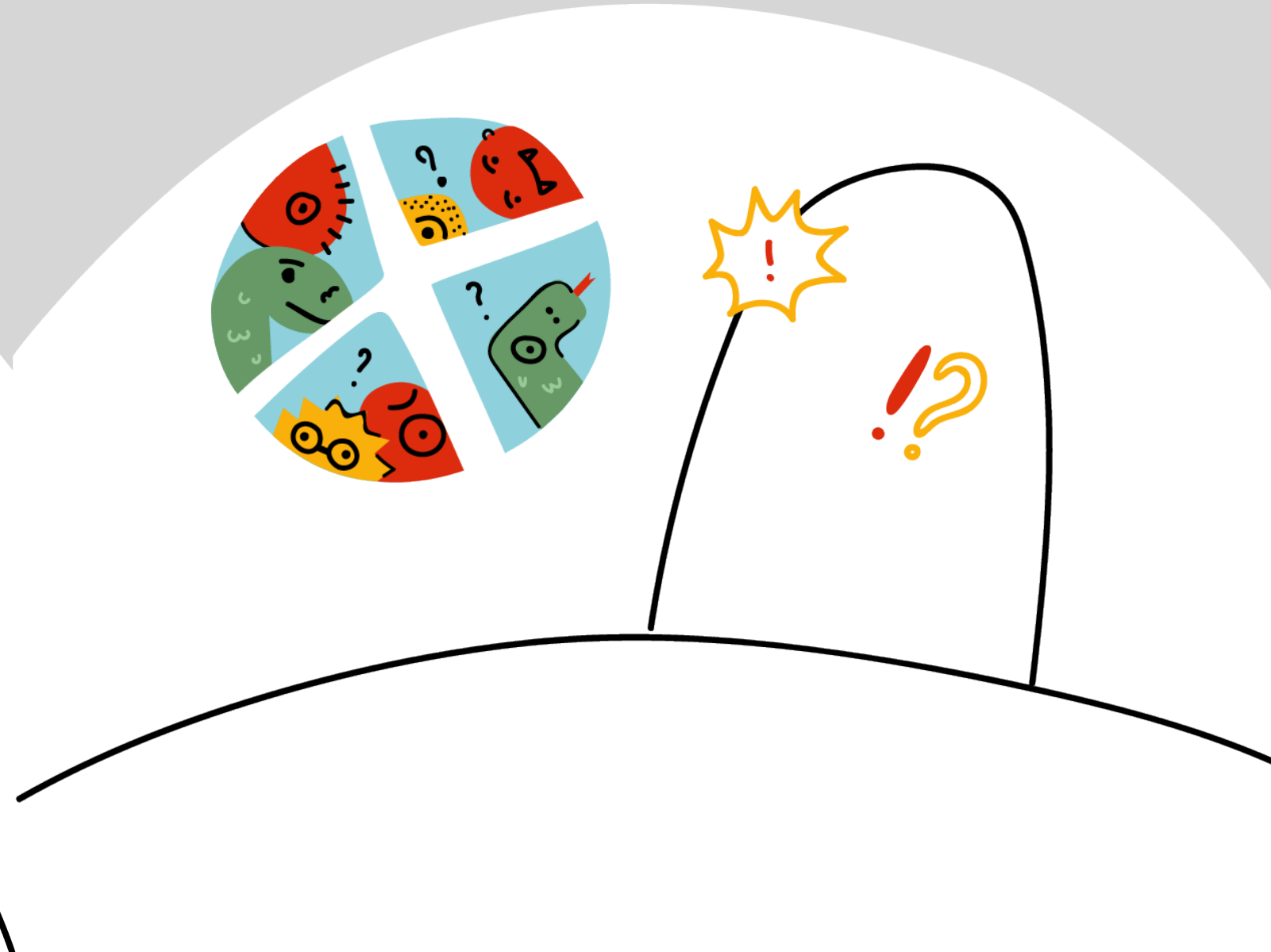

От змія прилітає з гостями.

— Зміючко Оленко, відчини! Не чуть.

— Зміючко Оленко, відчини! Не озивається.

— От вража Оленка, вже десь повіялась. От змія сама відчинила хату, повходили гості, посідали за стіл.

Відслонила змія заслінку, вийняла з печі, та
й їдять — думали, що то
Телесик. Попіили добре, повиходили надвір
та й качаються по траві.
— Поkochуся, повалюся, Телесикового м'ясця
наївшись!
А Телесик із явора:
— Покотіться, поваліться, Оленчиного
м'ясця наївшись!
Вони слухають... Де це? Та знов:
— Поkochуся, повалюся, Телесикового м'ясця
наївшись.
А він знову:
— Покотіться, поваліться, Оленчиного
м'ясця наївшись!
Вони далі:
— Що воно таке?

Давай шукати, давай дивитися, та й угледіли Телесика на яворі. Кинулись до явора та й почали його гризти. Гризли-гризли аж зуби поламали, а не перегризуть. Кинулись до коваля:

— Ковалю-ковалю, покуй нам такі зуби, щоб того явора перегризти!

Коваль і скував. Вони як почали знову... От-от уже перегризуть.

А змії гризуть-гризуть... Аж летить знову табун гусей. Телесик і просить:

—Гуси-гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята та понесіть до батенька,
А в батенька їсти, й пити, Ще й хороше походити!

Коли летить табун гусей. Телесик їх і просить:

—Гуси-гуси, гусенята! Візьміть мене на крилята та понесіть до батенька,
А в батенька їсти, й пити, Ще й хороше походити!

А гуси й кажуть:

— Нехай тебе середні візьмуть!

Так і ці йому кажуть:
— Нехай тебе задні візьмуть!
А явір аж тріщить. Відпочи-
нуть змії та й знов гризуть,
відпочинуть та й знов... Аж
летить іще табун гусей.
Телесик так їх просить:

Гуси-гуси, гусенята! Візьміть
мене на крилята та понесіть
до батенька, А в батенька
їсти, й пити, ще й хороше по-
ходити! І ці кажуть:
— Нехай тебе заднє візьме!
Та й полетіли.

Сидить сердешний Телесик, от-от явір упаде, от-от доведеться пропасти!
Коли це летить собі одне гусеня: відбилося — насилу летить.
Телесик до нього:
— Гуся-гуся, гусенятко! Візьми мене на крилятко та понеси до батенька.
А в батенька їсти, й пити, ще й хороше походити! От воно:
— Сідай!— каже та й ухопило його на крила. Та втомилось сердешне, так
низько несе. А змія за ним — ледве не вхопить його — женеться.
Та таки не наздогнала.

От воно принесло та й посадило Телесика на
призьбі, а само ходить по двору, пасеться.

От сидить Телесик на призьбі та й слухає,
що в хаті робиться. А баба напекла пиріж-
ків, та виймає в печі, і каже:

— Це тобі, діду, пиріжок, а це мені пиріжок!

А Телесик знадвору:

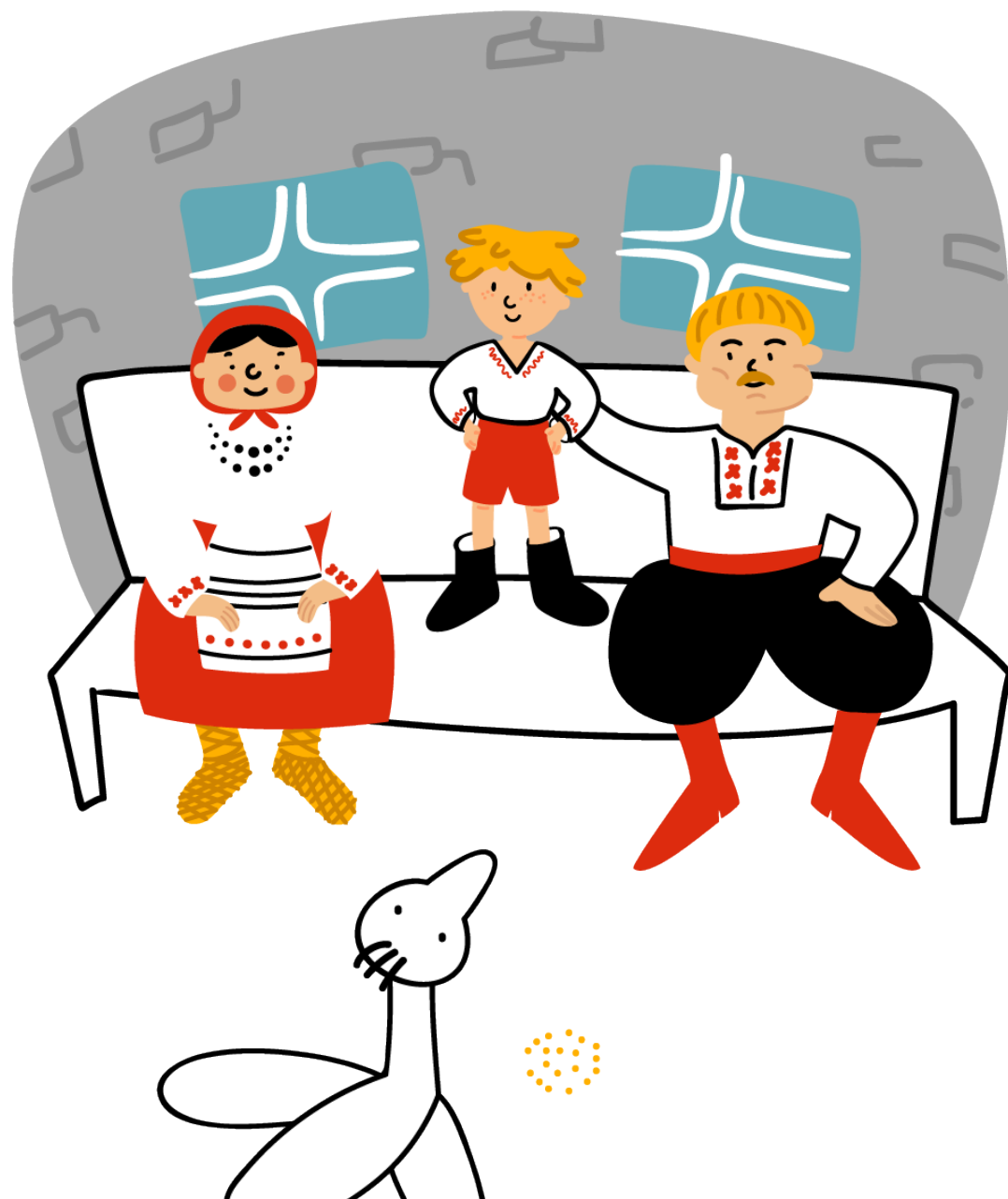
— А мені?

То це вона знову виймає пиріжки та:

— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

А Телесик знову:

— А мені?

Вони й почули. Що це?

— Чи ти чуєш, діду, щось наче гукає?

— Та то, — каже дід, — мабуть, так
учувається. Та знов баба:

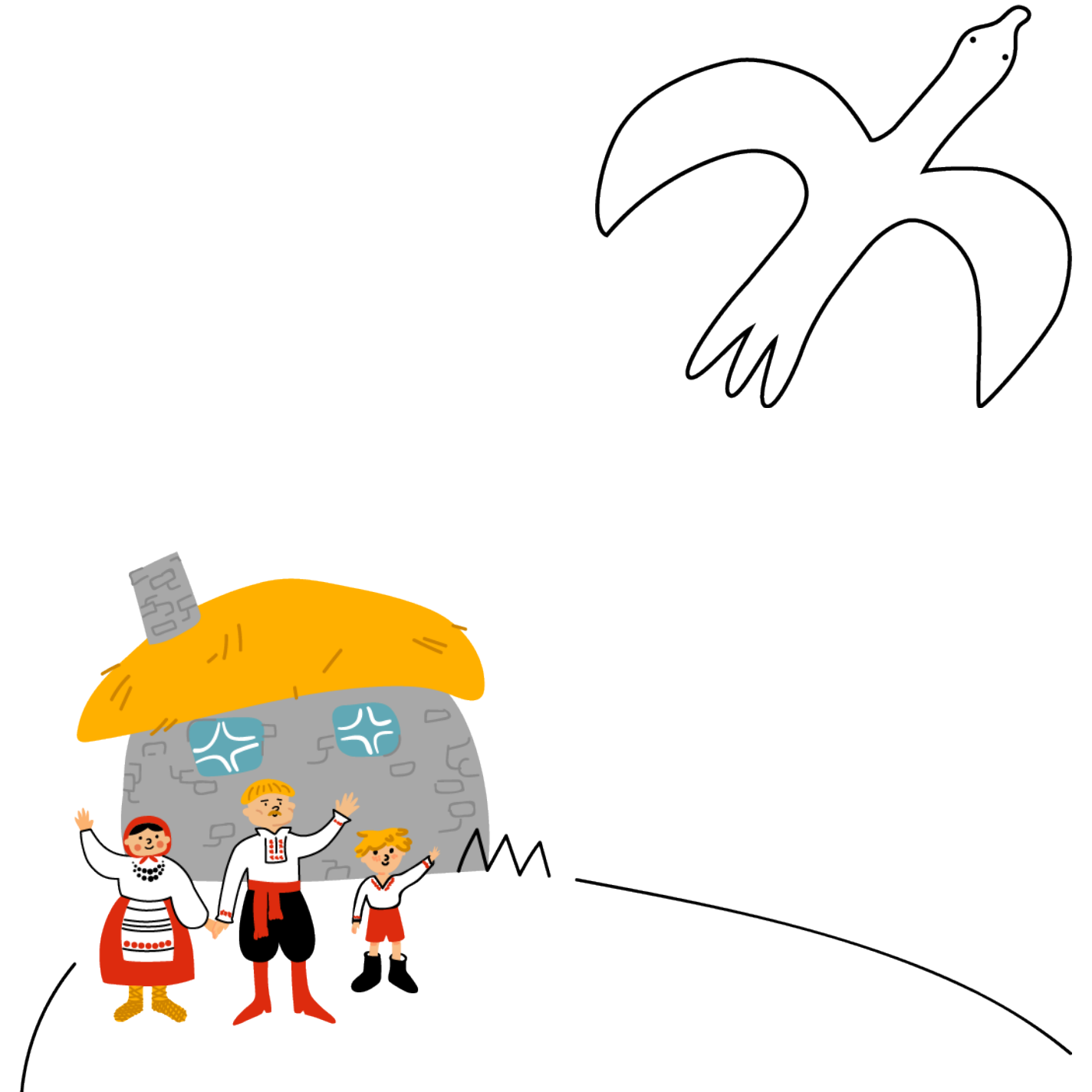
— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

— А мені? — каже з призьби Телесик.

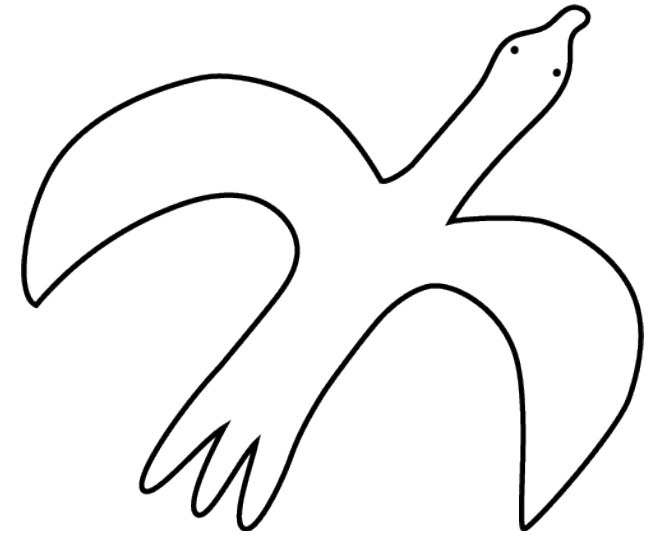
— Отже, таки озивається! — говорить баба
та зирк у вікно — аж на призьбі Телесик.

Вони тоді з хати, та вхопили його, та внесли
в хату, та такі раді...

А гусятко ходить по двору, то мати й побачила.
— Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу. А Телесик каже:
— Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його!
Коли б не воно, то я б у вас і не був.
От вони нагодували його, й напоїли, і під крильця насипали пшона. Так воно й полетіло.
От вам казочка, а мені бубликів в'язочка.

А гусятко ходить по двору, то мати й побачила.
— Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу. А Телесик каже:
— Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його!
Коли б не воно, то я б у вас і не був.
От вони нагодували його, й напоїли, і під крильця насипали пшона. Так воно й полетіло.

От вам казочка, а мені бубликів в'язочка.

